

Üstadın telifat anları

Bediüzzaman Hazretleri telifine mazhar olduğu Kur’ân hakikatleri Risale-i Nurların yazılış hakikatını “ ani ve defî olarak kalbe bir sünûhâtı ilâhî olarak” ifade eder.

Risale-i Nur hakikatlerinin nerelerde, nasıl ve hangi vaziyetler içinde telif edildiklerine dair bir çok kaynakta bilgiler mevcuttur. Telifat sırasında yanında bulunan kâtipleri ve talebeleri tarafından bu hususlar anlatılmış ve kayıt altına alınmıştır.

Risalelerin telifat anında mânevî cânıpten süzülen hakikatlerin konumunu bilerek, idrak etmek ve mahiyetini anlayabilmek mümkün olmamakla birlikte, telifat zamanlarında Üstad Hazretlerinin fiilî hal ve vaziyetlerini bilmek ve öğrenmek, o perdeli hallere kısmen şahit olan kâtip ve talebelerinin şahitliği içindeki beyanlarından anlamak mümkündür diyebiliriz.

Risalelerin telif anları ve sonrasında Üstadın hal ve vaziyeti nasıl olduğuna dair kâtip ve talebelerinin beyanlarından bazıları şöyledir:

HULÛSİ YAHYAGİL ANLATIYOR

“Ben Eğridir’de iken, Üstad’ı ziyaretlerimin birisinde telif anını gördüm. Teliften önce, kendisine has tarz-ı şivesiyle çok mütevazı bir şekilde sohbet yapmakta iken, birden fırlayarak somyasının üstüne çıktı. Ve gayet ciddileşerek “Şimdi hocalık vazifesi başladı” dedi. Kalem kâğıt getirtti.. Ve yazdırmaya başladı. Gayet sür’atle söylüyordu. Dikkat ettim, göğsünden harıltilar, gıcırtilar gibi sesler geliyordu. Durmadan söylüyordu. Hatta telif anındaki şive tarzı dahi tamamen değişti.

Bir defasında Üstad’ımızı ziyaretimde, Risale-i Nur’un telifindeki suhuletli muvaffakiyet meselesi mevzu olmuştu. Bu münasebetle Hazret-i Üstad buyurmuşlardı ki: ‘bir risaleyi yazmaya başladığım an yani bir mesele-i imaniye kalbe geldiği vakit birden bakıyorum iki yüz Âyat-ı Kur’âniye imdadıma geliyor.”

TEVFİK GÖKSU ANLATIYOR

Risalet-i Ahmediye’ye (asm) dair olan Otuz Birinci ve On Dokuzuncu Söz’ün telif edilişindeki ikram-ı ilâhiye ve bir Eser-i inayet-i Rabbaniyeye şahid olan Nur’un Birinci Kâtibi şöyle anlatır:

“Evet, biz müsveddeyi yazıyorduk. Üstadımız da söylüyordu. Yanında hiç kitap yoktu. Hiç müracaat etmiyordu.

Birdenbire gayet sür'atli söylüyordu. Biz de yazıyorduk.

İki üç saatte otuz kırk daha fazla sayfa yazıyorduk. Bizim de kanaatımız odur ki muvaffakiyet, mu'cizat-ı nebeviyenin bir kerametidir.”

AHMET FEVZİ KUL'UN İFADELERİ

Bu zat Aydınlıdır. Risale-i Nurlar'da “Aydın Müftüsü” olarak isminden bahsedilir. Saff-ı evvel Nur Talebelerindendir.

“Maidet-ül Kur'ân ve Hazinet'ül Bürhan” adlı eseri mevcuttur. Üstad ona ayrıca “Nur'un Manevî Avukatı” ünvanını vermiştir. Nurların yazılması ile ilgili müşahedelerini şu sözlerle anlatır:

“Ben altı eserin yazılmasına şahit oldum; o da ikisi hapishanede. Biri Denizli, diğeri Afyon hapsinde. Her iki hapishanede de bir kelime bile yazılmaması için şiddetli bir baskı vardı. Ve hiçbir yazının içeri girmesine, dışarı çıkmasına, kuş uçmasına imkân yoktu. Bu şartlar altında altı eser yazıldı. Bilhassa Meyve Risalesi. Meyve Risalesi tam bir şaheserdir”
“Denizli'de başgardıyan elde edildi. Üstad ayrı, tek hücrede, biz de ayrı ayrı koşullardayız. Ispartalılar bir koşu; oraya gönderiyorlar hep. Kâğıt yok, bir şey yok, imkân yok... Mahkûmlar tabîi sigara içiyor. Paketlerin kâğıdını atıyorlar. O kâğıtlar alınıyor, üç satır yazı yazılıyor. Gardıyan, başgardıyan ‘Hafız Ali!’ diyor, Hafız Ali çıkıyor, yazıyı alıyor. Üç satır, ertesi gün beş satır daha... Meyve Risalesi böyle tamamlanıyor.

Bugün Meyve Risalesi'ni okuduğunuz zaman, ondaki azamet-i ifade karşısında insan donakalır. Böyle yazıldı bunu ben gördüm.

Altı eser bu şekilde bütün imkânsızlıklar, memnuiyetler içerisinde yazıldı. Dışarıya çıkmasına imkân ve ihtimal bile yok. Bu eserlerin hepsi de dışarıya çıkıyor, dışarıda neşrediliyor. Biz buna şahidiz. Hatta bir gün bir tek pusula yakalanmış, Afyon'da. Bu pusula için öyle tahkikat yaptılar, o tahkikat yapılıyor, o bizim büyük Afyon müdafaası ve daha neler dışarıya çıktı. Onlara hiçbir şey olmadan dışarıda da intişar etti. Ve neşredilenlerden de bir nüsha, temyiz başsavcısına verildi. Öyle olduğu halde, ağır ve şiddetli hücumu olan bir müdafa olmasına rağmen baş müdde-i umumî benim beraatimi talep etti! Bu harikulâdedir, görülmemiş bir şeydir...”

HAFİZ HALİD TEKİN'İN BEYANLARI

Barla Lâhikasında da Hafız Halid'in Risale-i Nur'u ve Müellifini anlatan bir mektubu yer almaktadır. Bu mübarek zat şöyle der: “...Zahir hale bakılırsa, ilmihali bilmiyor gibi görünüyor. Birden bakarsın bir derya kesiliyor. Me'zun olduğu miktarı ve Resul-ü Ekrem Aleyhissalatü Vesselâm'dan istifade derecesi nisbetinde söyler. Resul-i Ekrem'den (asm) cihet-i istifadesi olmadığı vakitler de, yeni ay gibi mahviyet gösterir. ‘Ben de Nur yok, kıymet yok!’ der...”

ŞAMLI HAFİZ TEVFİK DİYOR Kİ

“Üstad Bir Noktaya Bakar, ‘Yaz Kardeşim’ derdi. Eserler yazılmaya başlarken Üstad'ımız belirli bir noktaya gözünü dikerdi. Bir noktaya bakar, alnı şişerdi. ‘Yaz Kardeşim, yaz,’ derdi. Sür'atli söylerdi, ben de sür'atli yazardım. Bazen, keçeli, git sinekleri kovala gel, derdi. Gidip taşların arkasında sigaramı içip gelirdim! Ben çok sigara içiyordum. Üstad'dan uzak bir yere gider, taşların arkasında sigaramı içerdim. Kafamı düzeltir gelirdim, tekrar yazmaya başladık. Çok sür'atli söyler, ben de çok sür'atli yazardım. Bazen Üstad'ımız yatardı, titreyerek kalkardı. ‘Kardeşim, kâğıdı kalemi al, yaz,’ derdi. Gözünü bir noktaya dikerdi. Devamlı ‘yaz’ diye söylerdi. Çok fasih bir Türkçe konuşurdu. Ben de sür'atle yazardım. Perde indi kardeşim, deyince konuşması bile zor anlaşıldı...”

‘Sırr-ı inna a'tayna,’ Çam Dağı'nda, ay ışığında yazılmıştı. Bir zamanlar yazarken Üstad'ı kaybeder gibi olurdum. O anda Üstad'ım bir tane tokat vururdu... ‘Beni bilemiyorsun!’ derdi.”

Kaynak:

1- Son Şahitler: 1-2-3 cild.

2- Mufasssal Tarihçe-i Hayat: 2 cild.